Mély barátkozó szigálva átja küldi Kont Ivor kaporszájt erősödő szálja és barátainak szokása, hogy utolsó levelét intsenek az elköltözött fölé, ki hosszú élet hosszú útján sok jó szolgálatban bizgelkedett telki erőinek legjavával. Nem a polgári foglalkozását, élelmezőtt munkáját (és szem) mellyel évtizedekkel ezelőtt a fővárosi legdiszkiválóbb s legkeresettebb fogorvosává küzdötte fel magát, kinél a szenvedők számtalanjai keresték s találtak enyhülést s gyógyulást, kinek tudását és ügyességét áldással koronázta számtalanszorosan hálája, de évben a hosszabbi életben megnyilatkozott páratlan szivélyességét jóságát, mellyel szinte maga kereste az alkalmat, hogy szolgálat szerte szétszórt ismerőit emberekhez, kiknek ügy-bajos dolgát örömte bizgó szívvel, szomszédi önzetlenséggel kezelte fel s igyekezett megoldani. Ez a szikla nagy erőnek képzi ismerőseinek szélos körében a kiszéppanult, melyből a szerettek szívén árasztek fel jó és más olyanoknak kebelétől s akik – ami kitűnően az élet küzdelmében elkerülhetetlen – nézeteikkel s törekvéseikkel néha ellentétbe kerültek vele, s úgy voltak vele, mint azok az Szós e keli Éjje mondja Bilcamról, hogy megkívánták, hogy haragunk mondjanak szóra kezébe, azt a kijelentést tevő [illegible] nem lehet el nekezteni, ahol szilárdsági az ember áldása csak szerezni lehet azt, aki oly szolgálatra kész a jóra s oly bizgó a szükségben áldások osztására. Ezen szívének szeretetben részesítettek a fiúdban szívait felszínni az ő szülőjé mosolyogó arcán, melyről elszállt az élet szívó szépsége és szomorúsággal kellett elkísérnünk a hamvadó jelen pillanatban, amikor örömte barátai szétszórt mindenfelé szívek helyezünk az emlékezet sírjába. Ezzel a szomorúsággal kapcsolódik barátaim szívébe szerettei szépsége, midőn azok szeretettel imádkozunk

Dr. Kont Ivor

1946. júl. 5.

Ven/1/035